

Hallgassák meg a bányászok véleményét a Beszálló-akna vezetői

Haladunk a Beszálló-akna 300-as frontján és beszélgetünk az ott dolgozó elvtársakkal. Nehezen lehet szót érteni mert a mellettünk lévő kaperó dübörgése túlnövi a hangot. A kérdések a szokásosak. Hogy megy a termelés? — Milyen hibák vannak?

A hibák egyrészt magunk is láthatjuk. Győnge a világítás a fronton, és ilyen körülmények között nehezen lehet biztonságosan végezni a munkát. Vannak azonban más bajok is, amelyeket egymásután sorolnak az itt dolgozó vajúrók. Sok műszaki hiba akad, gyakran olyan is, ami huzamosabb kiesést jelent a termelésből. Három nappal ezelőtt, eljött a dobtelegy, aminek a kijáratára közel másfél műszakot igényelt. Azonkívül olyan akadályok is vannak, amelyek a termelésben merülnek fel és közvetlenül azt gátolják. Ilyen az is, hogy nincs megszervezve a rendszeres faellátás, gyakran előfordul, hogy deszkára lenne szükség, de elhelyett maglyafát vagy riglit találnak. Mások arról panaszkodnak, hogy a régi nehézség még mindig nem nyert megoldást, nincsenek ellátva kellő számmal jól évezett csákánnyal. A fentebb említett, súlyosnak számító műszaki akadályt kivéve, ezek az „apróbbak” is nagymértékben gátolják a termelést.

A bányában és így a 300-as fronton is, a műszaki feltételek megjavítására az állandó és körültekintő segítségre fokozott mértékben szükség lenne. Jól tudjuk, hogy az ott dolgozó elvtársak kollektív beérésében vannak, teljesítményük és ezen keresztül a keresetük a front átlag szerint alakul. Ezt az új beérési formát nem régen vezették be a Beszálló-aknában, amit legkevesebben bizonyítanak azok az ellentétes vélemények, amelyeket ennek kapcsán hallunk. A legfontosabb a kollektív beérésben, hogy a front valamennyi dolgozója egyaránt szívügyének tekintse a munkát és ne akadjon olyan, aki a többiek rovására igyekszik spórolni az erejével. Demek Ti-

bor, amikor erről beszélünk, mégis megállapítja, hogy számosan akadnak olyanok, akik a kollektív beérést a maguk előnyére és a többiek kárára használják ki. Végül István vajúró egyetért a kollektív beéréssel, felismeri rendkívüli fontosságát a bányász utánpótlás szempontjából. Véleménye szerint azonban hibát jelent az, hogy az új rendszer bevezetése előtt és azóta sem nem volt körültekintő politikai munka, nem győzték meg az embereket a kollektív beérés előnyeiről és fontosságáról. Szabó István vajúró a mellett lévő földniben dolgozik és most ő is odajön hozzánk. Bekapcsolódik a beszélgetésbe, és szavaival megerősíti a Véghegyi elvtárs által mondottakat. És így haladva a fronton halljuk azokat a véleményeket, amelyeket az új beérési formáról mondanak a bányászok.

A Beszálló-akna üzemvezetősége, pártszervezete és szakszervezete fokozott feladatok megoldása elé került a kollektív beérés bevezetésével. Ez elsősorban körültekintő politikai munkát igényelt volna — ami a fentiek szerint elmaradt — azonkívül a műszaki feltételek megajvítására is fokozottan szükség van. Sem az üzemvezetőség, sem a pártszervezet nem hajtotta végre a maga területén a feladatát, nem segített az első időszakban a nehézségek leküzdésében. Hallgassák meg a lent dolgozó vajúrók véleményét, segítsenek nehézségeik megoldásában, és fokozottan járuljanak hozzá a műszaki feltételek megajvításával, alaposabb politikai munkával a negyedik negyedév utolsó hónapjának sikeres végrehajtásához.

Nincs fuvar a Kálváriára

Ismét a Kálvárián lakók nevében írok, még pedig olyan nehézségről, amely a téli hidegek közeledtével egyre sürgetőbb megoldást kíván.

A szén elszállítására nem kapunk fuvarost. En magam is már másfél hónapja járok fuvaros után, hogy a szenemet haza tudjam száll-

ítani, de ez még a mai napig sem sikerült. Az lenne a kérésünk azokhoz, akik a kocsik beosztásával foglalkoznak, hogy gondoskodjanak arról, jusson mindenhol, így a Kálvárián lakók részére is szállítási eszköz.

Gombás László vajúró.

Nem volt melegvíz a szállón

Aláírás nélküli levelet kaptunk a Petőfi I-es szállóról. A levélíró elvtárs hiányolja, hogy vasárnap nem volt melegvíz a szállón, pedig ők termelésre voltak berendelve a Beszálló-aknában. A levélben le van írva, hogy ha elkívánják a vasárnapi termelést, akkor gondoskodjanak melegvízről is.

A levélírónak igaza van, a helyzet jelenleg az, hogy vasárnap a fűtő nem kap díjazást, s ezért nem fűt be a fürdőbe. Ugy a Véghegyi üzemvezetőségének, mint a bányavezetőknek — melyek dolgozói a szállókon laknak és vasárnap be vannak rendelve munkára, — gondoskodni kellene bármilyen módon a fürdővíz melegítéséről. Így könnyen betegséget kaphatnak bányászaink és akkor üzemvezetőink sopánkodnak, hogy sok a beteg. Reméljük, a jövőben nem lesz hasonló panaszra oka bányászainknak.

Ezen az úton is hívjuk fel levelezőinket, hogy névvel aláírt levelet küldjenek a szerkesztőségbe, mert csakis olyat tudunk közölni.

„Minden segítséget megadunk a páncélpajzsos biztosítás kísérleteihez“

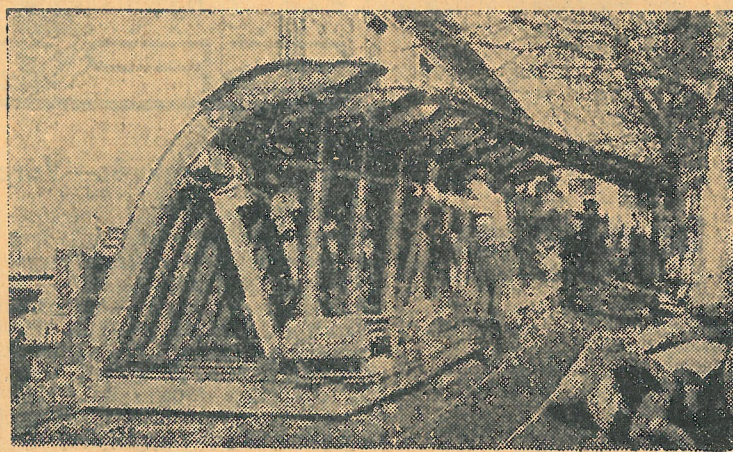
A Bányászújság műszaki ankétjáról

November 25-én, péntek délután 5 órai kezdettel tartotta meg a Bányászújság az első műszaki ankétját, az „Új technika előbbre vitele” sorozat keretében, a tröszt klubjában.

Az ankétot megjelent Simon Kálmán elvtárs, a Szénbányászati Minisztérium Műszaki Fejlesztési Főosztályának vezetője, valamint a Főosztály tagjai. A Középdunántúli Szénbányászati Tröszt részéről Menyhárt elvtárs, a tröszt főmérnöke jött el, valamint a Műszaki Osztályról is megjelentek.

Szép elvtárs, a tröszt főmérnöke nyitotta meg az ankétot. Utána Bélafi László mérnök a páncélpajzsos biztosítás kivitelezője ismertette újításának, elgondolásának módszerét, ábrákon, majd modellen mutatta be a biztosítás felépítését, szilárdságát, mozgását. A végig rendkívül érdekes, világosan és érthetően előadott mondanivalót nagy figyelemmel hallgatta végig az ankét közönsége.

Rövid szünet után élénk és heves vita következett. A felszólalók mindegyike azt bizonyította, hogy egyetértenek az újítással és rendkívül nagy jelentőségének találják, ilyen értelemben szólalt fel Simon elvtárs is a minisztérium részéről, aki elmondotta, hogy már két helyen folyóak az országban hasonló kísérletek, s örömmel üdvözlö a várpalotai kísérletet is, minden elképzelhető segítséget megad, a kísérlet további folytatásához, s annak sikeres befejezéséhez. Külön szót

Páncélpajzsos biztosítás modellje.

arról, hogy a várpalotai frontok igen alkalmasak a páncélpajzsos biztosítás bevezetésére.

Utolsónak Menyhárt elvtárs, a Középdunántúli Tröszt főmérnöke szólalt fel, ismertette elgondolásait a páncélpajzsos biztosításról. Szép elvtárs zárószavai előtt versenyre hívta ki Menyhárt elvtársat, aki a versenyt elfogadta. Megállapodtak abban, hogy a jövő héten összeülnek, kidolgozzák a versenyfeltételeket, a versenybe bekapcsolódnak az üzemvezetők és a frontmesterek is. A verseny eredményeit, havonta közösen kiértékelik.

Ez a verseny nagy lendületet fog adni a bányák tervteljesítésének. Reméljük, hogy január 1-vel igen nagy segítséget nyújt majd Bélafi elvtárs kitűnő újítása, a

páncélpajzsos biztosítás is, amelynek kísérletei már a napokban megkezdődnek az Ernő-bánya tanmezejében. A pajzsok már lent vannak a rendelkezési helyen. Nemsokára összeállításra kerülnek és megkezdődhet a kísérletezés. Az ankét rendkívül hasznos volt és bizunk benne, hogy a páncélpajzsos biztosítás, amely az új technika eddig legalkalmasabb biztosítása a bányában, nemsokára komoly sikereket hoz. S ez a siker a termelékenység emelésében, az önköltség csökkentésében, a magasabb százalékok emelésében mutatkozik meg. Bizunk benne, hogy az ankétot elhangzott versenyfelhívásokat tett követi, és ennek eredményeképpen még szebb teljesítményeket érünk el.

Pénteki levél

Rajtunk múlik...

Szerdán kint voltam a Beszálló-aknában. Nincs ebbe semmi különös, csak azért mondom el, mert azt szeretném, hogy megértsék, hogy hallgattam ki egy beszélgetést, ami nagy-nagyon jól esett.

Úgy történt, hogy gyalog jöttem befelé, és a vasúti sorompó le volt engedve. Várakozni kellett, amíg a mozdony befejezte a manővert. Mire én oda értem, már két ember állt ott. Egy barna rövid bekecses, a másik meg fekete hosszú kabátban. Jól elmerültek a vitába, mert észre sem vették, hogy én is megálltam mellettük.

Ilyen esős időben várakozva, önkénytelenül is oda figyel az ember, mit beszélnek a szomszédai. Hallom azt mondja a rövid bekecses, — olvasta a Szabad Nép-ben, hogy ne legyen egyetlen üzem sem, aki ne teljesítse a tervet — azt hiszem Gerő elvtárs mondta, tette hozzá.

Láttam párttag ez a két ember, legalább is a beszélgetésük-ből az derült ki. Nem bányászok, mert akkor ismerném őket, valahol a városban dolgozhatnak, most készülnek befelé. Amíg így magamban mérgettem őket, megszólalt a másik, a hosszú kabátos. Azt mondta: „Igen, hogy teljesítsük a tervet, ahhoz az kell, hogy Kovács Károli és Ferenci Béla rendszeresen járjanak munkába, mert hiába igyekezünk magunk, nem sokat tudunk elérni. No, de majd most beszélnek velük, ha nem megy, másképp segítik a dolgot.”

A többi, amit beszéltek, már nem volt fontos. Az maradt bennem, hogy Kovács Károli, meg Ferenci Béla nem járnak rendszeresen munkába és evégett a rövid bekecses, meg a hosszú kabátos elvtársak nem tudják teljesíteni tervüket. És eszembe jutott akkor, a mi tervteljesítésünk, azok a Kovács Károli és ferenci béla, akik végett mi vagyunk lemaradva, akik végett meg kell bontani a telepítést, mert hiányzásuk zavart okoz, akiknek felelőtlen mulasztásait végett a Beszálló-akna és a többi üzemek adóssággal küzdenek, nem tudnak hozzájárulni ahhoz, hogy jobb életet teremtsünk.

Jól mondta az a hosszú kabátos elvtárs, majd most beszélnek velük és ha nem megy, akkor másképp segítik a dolgot. „A mi népevelőinknek, a mi párttagjainknak, becsületes dolgozóinknak, is ezt kellene csinálni. Beszélni a hiányzókkal, bemutatni a hiányzó életén keresztül, hogy mit jelent a mulasztás, megpróbálni nevelni, és ha nem megy, akkor másképp segíteni a dolgot. De nem térni tovább tétlenül, hogy mulasztók végett, a becsületes emberek rosszul járnak, kevesebbet keressenek, nem tűrni tovább, hogy szegyenkezzenek, hogy a várpalotai bányászokról úgy beszéljenek az országban, mint lemaradókról. Ne tűrni tovább, hogy akadályozói legyenek a jobb életünknek.”

Igy kellene csinálni elvtársak, és ez csak rajtunk múlik. Rajtunk múlik a nevelés, rajtunk múlik a fegyelmetlenek megváltoztatása, rajtunk múlik a jobb élet elérése.

A munkabeosztásnak köszönhetik hogy újra 100 százalékon felül állnak

Lukács István vajúró úgy ismeri mindenki a bányában, mint aki a tervét teljesíti. Őt éve dolgozik itt, havonta nemigen visz haza 2000 forintnál kevesebbet. Annál inkább meglepetés volt, amikor az elmúlt hónapok egyikén Lukács István lemaradt a tervével, 100 százalékon alul végzett. Nem szoktuk ezt meg tőle. De talán hadd mondja el saját szavaival, hogy történt a lemaradás.

„Magam sem tudom, hogy maradtunk le. Később is áthelyeztek bennünket abban a hónapban, szeptemberben, amikor nem tudtuk a tervet teljesíteni. Az áthelyezés, meg a rossz munkabeosztás hozta létre a lemaradást. Azóta változtattunk a dolgon, most 20—22 csillét is kiadunk naponta, pedig új dolgozókat tanítottak. Tettem vállalat is, napi 2 csillével termelünk többet. Ezt a vállalatot teljesítjük is.”

Valamilyen új módszert vezettek be munkájukban?

„Igen. Kis csapali munkahelyen

dolgozunk, egy öreg vágatot dolgozunk át. És itt a csille, valamint a faellátáson múlik a gyorsabb haladás, a jobb termelés. Már amikor bemegyünk a munkahelyre, megfogunk egy üres csillét, tetejére fát rakunk s ezzel elérjük, hogy rögtön van két ürescsillék és egy keresztdoláshoz szükséges fa. S ez nagy előny. Amíg én megrakom a csillét, a másodikat, addig a csillésem kiviszi a felit és hoz egy újabb üreset, deszkát rak rá, már be tudjuk deszkázni az ácsolatot. Jól haladunk, de van egy hiba, ami a versenyben hátráltat bennünket, fogalmunk sincs a havi százalékról, már pedig ezt tudni kellene.”

Helyesen mondja Lukács elvtárs, valóban tudni kellene az eredményt, gondoskodni kell Ernő-bánya szakszervezetének arról, hogy a vajúrók tudják az eredményeiket. Mi ezúton is üzenjük Lukács elvtársnak, hogy november kijavította lemaradását, újra 100 százalékon felül termel.

A Ferenc-bányán rossz minőségű szenet termelnek

A november 22-i minőségi jelentés vállalati szinten jó eredményeket mutat. Kivételt egyedül Ferenc-bánya minőségi termelése képez, ahol a megtűrt 0,3 százalékos meddő helyett, 1,3 százalékok érnek el.

Külön dicséret illeti az Ernő-bánya dolgozóit. A megengedett 2 százalékos helyett csupán 0,9 százalékok termelnek. Ez azt mutatja, hogy Ernő-bányán a mennyiségi tervteljesítés mellett ügyelnek a minőségre is nem engedik az agyagot a kaporoszalagra rakni, hanem kiválogatják. Dicséret illeti a cseri bányászokat is, ott a megtűrt meddőt 1 százalékról 0,86 százalékra szorították le.

A vállalati megengedett 1 százalékos Ernő- és Cser-bánya jó

munkája nyomán 0,92 százalékra ment le. Ha a Ferenc-bányának is vigyáznának a meddő termelésére, akkor ez az eredmény még jobb lenne. Érezzék át Ferenc-bánya vezetői, bányászai, meddőválogatói azt a felelősséget, ami rájuk hárul a minőségi termelésben is. Ha a Ferenc-bánya meddő termelése jobb, ha ügyeltek volna arra, hogy a meddő ne a csillóba, hanem a fejtésbe jusson, akkor a tröszt még jobb eredményt tudna elérni, a bányászoknak, a hazának, a népgazdaságnak jobb minőségű szenet tudna adni. A Ferenc-bányának tanuljanak ebből a példából és gondos vizsgálattal, meddőválogatással javítsák meg minőségi termelésüket.